

وزارت امورمهاجرین و عودت کنندگان
د مهاجرینو او راستنېدونکو چارو وزارت
د اطلاعاتو او عامه اړیکو ریاست

خبرپاڼه خبر نامه

23 میزان_ سال 1403

اخبار مهم

افغانستان - منقہ - جهان

متن کامل اخبار

د مهاجرينو او راستېدونکو چارو وزارت اداري ناسته وشوه

د وزارت ويب سايټ

د مهاجرينو او راستېدونکو چارو وزارت اونيزه اداري ناسته د مهاجرينو چارو وزير بناغلي الحاح خليل الرحمن حقاني په مشرۍ، د وزارت د مالي او مسلکي مرستيالانو او د رييسانو او مسولانو په شتون کې وشوه.

په دې ناسته کې د تېرې ناستې د پرېکړو او لارښوونو په تعقيب، په ولايتونو کې د مهاجرينو د ښارگوټو د ځمکو د غصب، له مرکزي رياستونو څخه د څارنې او ارزونې رياست راپور، د گل پاچا الفت ښارگوټي د پلاوي راپور، د کونړ ولايت د بي خايه شويو د موضوع او له کابل ښار څخه د زرگونو بېخايه شويو کورنيو خپلو مېنو ته د لېږد په اړه خبرې وشوې.

بناغلي حقاني د چارو د لا پرمختيا په موخه مسولينو ته لازمي لارښوونې وکړې.

نزدیک به ۵۰۰ خانواده در ولايت پکتیکا کمک شد

ويب سايټ وزارت

برای ۴۹۸ خانواده در ولایت پکتیکا جهت اعمار سرپناه مساعدت نقدی از تاریخ ۱۶ الی ۲۲ میزان توزیع شد. خانواده های متذکره قبلاً در هماهنگی ریاست مهاجرین آن ولایت سروی شده بودند.

کمک یادشده برای ۷ خانواده مبلغ ۲ صدو یک هزار و ۸۰ افغانی و برای ۴۹۱ خانواده دیگر مبلغ ۷۹ هزار و ۴۵۰ افغانی از جانب اداره هماهنگ کننده کمک های بشری سازمان ملل متحد بود که در ولسوالی گیان آن ولایت توزیع شد.

پاکستان کی د مېشتو افغان مهاجرينو استازو خپلي ستونزي د مهاجرينو اتشي له مرستيال سره شريکي کړي

د وزارت ويب سايټ

د پاکستان په پلازمېنه اسلام اباد کې د مېشتو افغان مهاجرينو ځينو استازو د تلي پر اتلسمه په يوه ناسته کې خپلي ستونزي د افغان مهاجرينو چارو اتشي له مرستيال سره شريکي کړي. د دوی په استازيتوب حاجي راز محمد د وروستيو پېښو په اړه چې په ترڅ کې يې د اسلام اباد او راولپنډۍ ښارونو د امنيتي ادارو له خوا يو شمېر مهاجرين نيول شوي او د هغو اقداماتو د مخنيوي په اړه چې د کوربه هېواد د امنيتي ادارو له خوا شوي خبري وکړي او د مهاجرينو د اتشي د همکارۍ غوښتنه يې وکړه. د مهاجرينو مرستيال د مهاجرينو ستونزي او غوښتنې واوريدې او لازمي او قانوني لارښوونې يې ورته وکړې. نوموړي د مهاجرينو د ستونزو او ننگونو، د امنيتي بنسټونو د کړنو او اقداماتو په اړه د مهاجرينو د ستونزو او ننگونو د شريکولو په موخه د استازو د پاملرنې او همکارۍ په اړه مفصل معلومات ورکړل او څرگنده يې کړه چې مهاجرين دې د پاکستان په سياسي لارښوونو او ناستو کې له گډون څخه ډډه وکړي. هغه وويل د دې موضوع په اړه مهاجرينو ته د ناستو په ډول د استازو له لوري په اغېزناکه توگه خبرتيا ورکړل شوې. له بده مرغه يو څه مهاجرين د بې پلوی د اصولو په پام کې نيولو پرته، ځينې ناقانوني کړنې ترسره کوي، چې پر نورو مهاجرينو باندي هم اغېز کوي.

د مهاجرینو اتشي مرستیال د مهاجرینو له استازو څخه و غوښتل چې د کوربه هېواد په کورنیو چارو کې د بی پلوی د ساتلو او د کوربه هېواد په داخلي مسایلو کې د نه بنکېلتیا په اړه د پوهاوي خپل ایماني او وجداني مسولیت ترسره کړي. په پای کې د مهاجرینو استازو د مهاجرینو اتشي د مسولینو د پاملرنې مننه وکړه او د پاملرنې د دوام غوښتنه یې څرگنده کړه.

سفیر ایران: جلوگیری از سیل مهاجرت افغان‌ها از دستورکارهای فارمت مسکو بود

آریاناویوز

قمی تاکید کرد که استفاده از ظرفیت‌های کشورهای همسایه و همکاری منطقه‌ای می‌تواند به امارت اسلامی و مردم افغانستان کمک کند تا بر مشکلات خود فائق آیند.

حسن کاظمی قمی، نماینده خاص ایران در امور افغانستان، می‌گوید که یکی از موضوعات اصلی ششمین نشست فارمت مسکو، جلوگیری از سیل مهاجرت مردم افغانستان بود.

او تاکید کرد که کشورهای همسایه در این نشست با هدف کمک به افغانستان برای مقابله با هراس‌افگنی و ایجاد شرایط لازم برای بازسازی کشور، در قالب یک ابتکار منطقه‌ای گرد هم آمدند.

آقای قمی در گفتگو با خبرگزاری ایرنا اظهار داشت که این نشست جمعه گذشته (۱۳ میزان) با حضور ده کشور و سرپرست وزارت خارجه افغانستان در مسکو برگزار شد.

وی افزود: «با وجود تحولات جاری در عرصه بین‌المللی، به خصوص در فلسطین و لبنان، موضوع افغانستان همچنان از اولویت‌های مهم منطقه‌ای محسوب می‌شود.»

نماینده خاص ایران در امور افغانستان همچنین تاکید کرد که استفاده از ظرفیت‌های کشورهای همسایه و همکاری منطقه‌ای می‌تواند به امارت اسلامی و مردم افغانستان کمک کند تا بر مشکلات خود فائق آیند.

در گزارش ایرنا آمده است که محیط زیست نیز به عنوان یکی از نگرانی‌های منطقه‌ای در این نشست مورد توجه قرار گرفت.

نشست فارمت مسکو با حضور نمایندگان خاص و مقام‌های بلند پایه‌ای چین، هند، ایران، قزاقستان، قرقیزستان، پاکستان، روسیه، تاجیکستان و ازبیکستان برگزار شد. این نشست به دنبال راهکارهایی برای تثبیت امنیت، کاهش مهاجرت و بهبود شرایط اقتصادی و اجتماعی افغانستان بود.

محدودیت‌ها در برابر مهاجران افغان در ایران، بیش‌تر کودکان را متأثر کرده است

سلام و طندار

محدودیت‌ها در برابر مهاجران افغان در ایران که یکی از بزرگ‌ترین کشورهای میزبان شهروندان افغانستان است، با گذشت هر روز مهاجران را با چالش‌های جدی روبه‌رو می‌کند. اعمال این محدودیت‌ها بیش از هر قشری، کودکان را زیر فشار قرار داده و آینده‌ی آنان را در وضعیتی مبهم قرار داده است.

فهیمة عزیزی ۱۶ ساله که با خانواده‌اش یک سال پیش به ایران آمده است، می‌گوید که به دلیل چالش‌های موجود در برابر آموزش، مجبور است خودش با خواهر و برادر خردسالش کار کند.

فهیمة، می‌افزاید: «اجازه‌ی آموزش به کودکان افغان در ایران نیست؛ تنها من نیستم؛ خواهر و برادر من هم که در افغانستان صنف هفتم و هشتم مکتب بودند، این جا درس خوانده نمی‌توانند، متأسفانه ما کار می‌کنیم.»

زبیر آیین افغان، نوجوان ۲۰ ساله و مهاجر در ایران، سال‌ها پیش به رنج غربت سردچار و مجبور شده است که در ۱۷ سالگی آموزش را رها کند و به کارگری رو بیاورد.

او که آروزی تحصیلات عالی را داشت، می‌گوید که چالش‌های مهاجرت و مشکلات اقتصادی خانواده‌اش، مجبورش کرد تا کارهای شاق بکند و در این سال‌ها توهین و با مشکلات زیادی روبه‌رو شده است.

زبیر، می‌افزاید: «مجبور هستیم کارگری بکنیم؛ اگر کارگری نکنیم، گرسنه می‌مانیم. من خودم سه سال است که کارگری می‌کنم؛ به دلیل مشکلات اقتصادی نتوانستم درس را ادامه بدهم.»

خانواده‌های مهاجران افغان در ایران هم می‌گویند که مشکلات اقتصادی و درآمد کم کارگران مهاجر در این کشور، آنان را مجبور می‌کند که برای تأمین نیازهای شان، از کودکان نیز کار بکشند و درآمدزایی بکنند.

زهره سادات، مهاجر افغان در ایران که مادر چهار کودک نیز است، با نگرانی از آینده‌ی کودکانش به دلیل نبود زمینه‌ی آموزش، به سلام‌وطندار می‌گوید: «هزینه‌ها بالاست؛ برای این باید هم خود ما و هم کودکان ما کار کنیم. خود ایرانی‌ها رایانه و بیمه دارند؛ ما مهاجران چیزی نداریم؛ برای همین مرد و زن هم‌چنان کودکان باید کار کنیم تا یک لقمه نان پیدا کنیم.»

با این همه، مسئولان در وزارت کار و امور اجتماعی حکومت سرپرست، می‌گویند که تنها در یک سال گذشته این وزارت نزدیک به ۲۷۰۰ کودک کار را که بیش‌تر از ایران بازگشته بودند، به خانواده‌های شان تسلیم کرده است.

سمیع‌الله ابراهیمی، سخن‌گوی وزارت کار و امور اجتماعی، در این باره به سلام‌وطندار می‌گوید: «در یک سال گذشته نزدیک به ۲۷۰۰ کودک که از کشورهای خارجی عمدتاً از ایران اخراج شده بودند را به خانواده‌های شان تسلیم دادیم.»

این در حالی است که به تازگی رسانه‌های ایرانی، گزارش داده که از میان ۳۲۰۰ کودک کارگر در این کشور که اخیراً شناسایی شده، ۸۵ درصد آنان کودکان افغان اند.

مهاجرت دختران افغان؛ رویارویی با چالش‌های اجتماعی، روانی و فرهنگی

سلام وطندار

در پی تحولات پسین سیاسی و نظامی در افغانستان و محدودیت‌های تحصیلی و اجتماعی بر زنان، شماری از دختران در این کشور به تنهایی اقدام به مهاجرت کرده اند. سلام‌وطندار در گفت‌وگو با ۱۸ دختر که به تنهایی مهاجرت کرده اند، دریافته است که این دختران چالش‌های روانی، جسمی و اجتماعی را در مسیر مهاجرت تجربه کرده اند.

در این گزارش دلیل‌های مهاجرت، شرایط دشوار این مسیر و زندگی در کشورهای مقصد، بررسی شده است. دخترانی که در این گزارش گفت‌وگو کرده، پس از تحولات پسین سیاسی در افغانستان از آغاز سال ۲۰۲۱ تا کنون اقدام به مهاجرت کرده اند. از این میان، هفت تن برای تحصیل در مقطع کارشناسی ارشد/ماستری به پرتغال، هشت تن برای ادامه‌ی زندگی به آلمان، یک تن به ایران و دو تن دیگر به دلیل نبود کار، زندگی ناروشن و نبود زمینه‌ی آموزش به کانادا مهاجرت کرده اند.

دلیل‌های مهاجرت دختران از افغانستان

بسیاری از دخترانی که در این گزارش گفت‌وگو کرده اند، به دلیل نبود شرایط نامناسب اقتصادی، مجبور به ترک کشور شده اند. آنان در جست‌وجوی آینده‌ی بهتر، رویارویی با مشکلات متعدد را به جان خریده اند.

پروانه‌ی ۲۴ساله، باشنده‌ی دایکندی، می‌گوید که از کودکی می‌خواست پزشک شود و به زنان روستایی که دسترسی به خدمات درمانی ندارند، هم‌کاری کند؛ اما تحقق آن، او را مجبور کرد تا از خانواده و دوستانش جدا شود و به شهری بزرگ و ناآشنا سفر کند.

پروانه، می‌افزاید: «خیلی علاقه به درس داشتم، می‌خواستم ادامه بدهم؛ ولی در کابل نمی‌شد و بالاخره موفق شدم و بورسیه گرفتم. به من سخت بود که تصمیم بگیرم و افغانستان را ترک کنم؛ آن هم بدون خانواده. اوایل خیلی استرس داشتم که به تنهایی

چه کار کنم؛ اگر مشکلی پیش بیاید، به که بگویم؟ خلاصه، با وجودی که می‌فهمیدم زندگی‌ام تغییر می‌کند؛ ولی باز هم می‌ترسیدم؛ هر شب، وقتی در اتاقم تنها می‌شوم، خاطرات خانه و خانواده به یادم می‌آید و به یاد روزهای ساده و آرامی که در کنارشان داشتم، می‌افتم.»

چالش‌های اقتصادی شهروندان افغانستان، از دیگر دلایل‌هایی است که پای حتا دختران خانواده‌ها را به کشورهای بیرونی کشانده است. زهرا مرادی، دختری که به دلیل فشارهای اقتصادی و ممنوعیت کار بر زنان در افغانستان مجبور به مهاجرت به ایران شده است، می‌گوید: «پدرم مریض بود؛ مادرم هم کار نمی‌توانست؛ برادر هم نداشتم؛ یازدهم/شوه‌ر خواهرم در ایران هست، گفت بیا بیا این جا ایران؛ با من در کارخانه کار کنید؛ حداقل ماه هفت هزار افغانی می‌شود بر تان. باز من رفتم؛ اگر اقتصاد ما خوب می‌بود، پیش‌تر درس می‌خواندم؛ اما حالا فقط کار می‌کنم و به افغانستان می‌فرستم.»

رؤیا برای داشتن آینده‌ی بهتر، از فکری‌هایی است که هر یک این دختران در سر داشته و مهاجرت کرده؛ اما چالش‌های مسیر مهاجرت از دیگر دشواری‌هایی است که رسیدن آنان را به این رؤیا دشوارتر کرده است.

چالش‌های جسمی و روحی در مسیر مهاجرت

نتیجه‌ی گفت‌وگوهای سلام‌وطن‌دار با ۱۸ دختری که به تنهایی به بیرون از کشور سفر کرده اند، نشان می‌دهد که نداشتن محرم برای یافتن اجازه‌ی بیرون‌شدن از کشور، تنهایی در مسیر و خطرهای جسمی، برخی از چالش‌هایی است که این دختران در مسیر مهاجرت با آن روبه‌رو شده اند.

دیبا، باشنده‌ی کابل که به هدف ساختن آینده‌ی بهتر و فرار از دشواری‌های زندگی به آلمان مهاجرت کرده است، می‌گوید: «قطعاً هیچ راهی بدون سختی نیست؛ البته زمانی که من خواستم از افغانستان بیرون شوم، من نمی‌توانستم بدون محرم بیرون شوم؛ حتا داخل سفارت‌خانه بدون محرم نمی‌ماندند؛ تمامش چالش‌های خودش را داشت. در مسیر رسیدن به پاکستان خیلی ترس داشتم از این که شاید از من بپرسند کجا می‌روی، کی هستی؟ حتا از این می‌ترسیدم که من یک دختر هستم، هزار و یک تا حرف در ذهنم می‌آمد و نمی‌فهمیدم که در کدام مسیر هستیم؛ خلاصه، یک لحظه هم آرامش ذهنی نداشتم.»

سویتا گوهری، باشنده‌ی کاپیسا، نیز که برای ساختن زندگی بهتر به کانادا مهاجرت کرده است، روایت مشابه دارد. «چون تنها بودم، خیلی می‌ترسیدم که مرا برگشت ندهند که چرا بدون محرم آمده‌ای. خیلی از من بازپرسی کردند و بالاخره موفق شدم از مرز بگذرم.»

عبور از مرز و حتا کشورهای سوم و سرانجام رسیدن به کشور مقصد؛ اما این چالش‌های این دختران پایان نمی‌یابد، تطابق با فرهنگ و زندگی جدید، از دیگر چالش‌هایی اند که در اوان روزهای رسیدن به کشور مقصد، گریبان این دختران را گرفته است.

تطابق با زندگی جدید در کشورهای مقصد

از مجموع ۱۸ دختری که در این گزارش با آن‌ها گفت‌وگو شده است، ۱۷ تن به کشورهای غربی چون پرتغال، آلمان و کانادا مهاجرت کرده اند. آنان، می‌گویند که با مشکلات یادگیری زبان جدید و وفق‌دادن خود با فرهنگ‌های متفاوت روبه‌رو اند. این چالش‌ها زندگی روزمره‌ی آن‌ها را زیر تأثیر قرار می‌دهد.

بنفشه که به فرانسه مهاجر شده است، در باره‌ی نگرانی‌ها و چالش‌هایش در آن کشور می‌گوید: «این جا هم مثل همه جا نان خوردن آماده نیست؛ نبود کار، ادامه‌ی حضور ما در این جا را تهدید می‌کند. اراده‌ی قوی، عزم راسخ و تلاش برای رسیدن به اهداف در کشوری که تنها هستیم، می‌تواند تنها حامی ما باشد.»

کبرا که در ۲۰۲۳ به آلمان مهاجرت کرده است، یادگیری زبان را از مهمترین مشکلاتش می‌داند. «این زبان [آلمانی] واقعاً سخت‌ترین زبانی است که تا کنون با آن روبه‌رو شده‌ام. هرچند اکنون بهتر شده‌ام؛ اما هنوز هم با مشکلاتی مواجه هستم. گاهی وقت‌ها هرچه تلاش می‌کنم، احساس می‌کنم هیچ چیز یاد نمی‌گیرم.»

تنها یادگیری زبان و وفق‌دادن با فرهنگ جدید از چالش‌های این دختران پس از مهاجرت نیست؛ آنان از دلالتگی‌ها و فشارهای روحی‌شان نیز روایت‌هایی دارند.

احساس تنهایی و دوری از خانواده

تنهایی و دوری از خانواده، به دختران مهاجر یکی از سخت‌ترین چالش‌ها به شمار می‌آید. آن‌ها از نبود پشتیبانی عاطفی و تنهایی شب‌ها به ویژه دوری از مادر و خانواده‌ی خود، شکایت دارند.

شکیبا، یکی از این دختران است که مانند ده‌ها دختر دیگر، جست‌وجوی رؤیایی، او را به سفر دور و دراز کشانده است؛ اما در دل این رؤیا، سایه‌ای از دلالتگی و غم همواره با او همراه است؛ احساسی که هرگز نمی‌تواند آن را فراموش کند.

شکیبا که دو سال از مهاجرت تحصیلی‌اش می‌شود، زندگی به دور از خانواده به ویژه مادرش را، رنج‌آور می‌داند و می‌گوید: «دلم برای مادرم تنگ می‌شود؛ هر وقت یادم می‌آید که او چه آرزوهایی داشت و نتوانست به آن‌ها برسد؛ مصمم‌تر می‌شوم تا راهش را ادامه بدهم؛ اما شب‌ها که تنها می‌شوم، دلالتگی برای صدای گرم و آغوش مهربان‌ش، قلبم را درد می‌گیرد.»

این دلالتگی‌ها، بخشی از بهایی است که شکیبا برای دنبال کردن رویاهایش و برآورده کردن آرزوهای ناتمام مادرش، می‌پردازد. مانند شکیبا، فرشته هم از دردها و دلالتگی‌هایش چنین می‌گوید: «وقتی به این جا رسیدم، حس کردم بخشی از خودم را در خانه فراموش کرده‌ام؛ دلالتگی‌ام بیشتر از هر چیزی برمی‌گردد به نبودن آدم‌هایی که با آن‌ها بزرگ شده‌ام؛ صداهای بیروبار کوچک‌های ما، بوی هوای شهر ما و گرمی خانواده‌ام که همیشه پشت من بود. این جا تنها هستم، حتا وقتی دوستانم هستند هم حس می‌کنم چیزی کم است. دلالتگی مثل سایه دنبال‌ام است.»

روان‌شناسان، باورمند اند که دختران مهاجر می‌توانند با ایجاد شبکه‌های اجتماعی، دریافت دوستان جدید و تطبیق با محیط جدید، از مشکلات روحی و روانی مهاجرت رهایی یابند.

زهرآ میرزایی، روان‌شناس، می‌گوید: «دخترانی که تنها مهاجرت کرده اند، باید دنبال راه حل برای گذراندن وقت خود شان و آشناسدن با محیط و با جاهای دیدنی آن کشور باشند و دوستان زیادی پیدا کنند؛ با فامیل شان صحبت کنند تا از این وضعیت بیرون شوند.»

با این همه، آگاهان مهاجرت، نیز می‌گویند که تنوع فرهنگی و روبه‌روشدن با فرهنگ‌های متفاوت، چالش‌های بی‌شماری را می‌تواند به مهاجران به همراه داشته باشد.

عنایت‌الله الکوزی، آگاه مهاجرت، می‌گوید: «سفر و مهاجرت تنهایی، هم می‌تواند مشکلات روحی و روانی را به دختران ایجاد کند و هم از لحاظ فرهنگی و هم این که افغانستان یک کشور اسلامی است، تنها و بدون فامیل مهاجرت‌کردن، با ارزش‌های فرهنگی ما تطابق ندارد.»

مهاجرت به عنوان یکی از پدیده‌های اجتماعی، همیشه با چالش‌ها و مشکلات متعددی همراه بوده است. در سال‌های پسین، با وضع محدودیت‌های بیشتر بر زنان در افغانستان و محروم‌شدن آنان از تحصیل و کار، شمار بسیاری از دختران به تنهایی یا با خانواده به کشورهای دیگر مهاجرت کرده اند.

بر بنیاد گزارش سازمان بین‌المللی مهاجرت که در اسد سال روان پخش شد، از ۲۰۲۰ به این سو حدود هشت میلیون شهروند افغانستان کشور شان را ترک کرده و ۸۵ درصد آن‌ها به کشورهای همسایه به ویژه ایران و پاکستان، رفته اند.

خبرنامه

